

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Vojtěchem Ceplem ve věci **žalobce:** J B , proti **žalovaným:** 1) **EKOS Řevnice, spol. s r.o.**, IČ 47551828, se sídlem Na Bořích 1077, 252 30 Řevnice, 2) **Ing. V Z**, bytem , oba zastoupeni JUDr. Lubošem Kunou, advokátem se sídlem Tábořská 29, 140 00 Praha 4, o **ochranu osobnosti**,

t a k t o :

- I. Žaloba s tím, že žalovaný Ing. V Z je povinen uveřejnit ve zpravodaji města Řevnic „RUCH“ omluvu za to, že opomenul zaplatit žalobci mzdu za odečet vodoměrů, provedený v měsíci říjnu 2010 a dále za to, že nezajistil žalobci rovné zacházení v rámci pracovního poměru **se zamítá**.
- II. Žaloba s tím, že žalovaný EKOS Řevnice, spol. s r.o. je povinen nahradit žalobci mimo majetkovou újmu ve výši 90.000,- Kč **se zamítá**.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalovaným náhradu nákladů řízení ve výši 16.456,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalovaných

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jakožto bývalý zaměstnanec vodáren, provádějící odečty vodoměrů, se domáhal omluvy a zadostiučinění v penězích za to, že první žalovaný nezaplatil žalobci odměnu za odečet vodoměrů a že mu nezajistil rovné zacházení v rámci pracovního poměru. Druhý žalovaný jakožto bývalý zaměstnavatel celou situaci vyvolal, se žalobcem neuzavřel

novou smlouvu, a dával vyšší plat jinému zaměstnanci J. D. což je případ diskriminace. Navíc druhý žalovaný popírá, že by si jakoukoli práci objednal a že žalobce vše dělal dobrovolně a zadarmo.

K této podstatě se žalobce dostal až v průběhu řízení, protože první podání žaloby k Okresnímu soudu pro Prahu Západ z 10.6.2011 se týkalo nezaplacené odměny a odstupného. Po té byl 16.8.2011 petit změněn tak, že zahrnoval i omluvu. Po té, co žalovaní namítali ohledně omluvy věcnou nepříslušnost, žalobce navrhl 14.10.2011 eventuální petit. Okresní soud věc omluvy vyloučil k samostatnému projednání a Vrchní soud v Praze usnesením Ncp 1492/2012-67 postoupil tuto vyloučenou část věci dne 22.2.2013. Zde upravil žalobce podáním z 13.5.2013 petit znovu, a po další výzvě soudu doplnil dne 8.7.2013 i vyšší požadovaného zadostiučinění. Tím se teprve dostal žalobní petit do konečné podoby, kterou tento soud schválil na prvním jednání dne 25.8.2014 a projednal.

Oba žalovaní namítali irelevantnost a nesrozumitelnost části žalobních tvrzení, s ohledem na to, že velkou část z nich projednával v příslušném zbytku sporu Okresní soud pro Prahu Západ, co se týče nároků na nedoplatek mzdy nebo odstupného; část tvrzení, například o protiprávním podnikání prvního žalovaného, nesouvisí se sporem vůbec. Poukázali na to, že zadostiučinění je zjevnou náhradou za neúspěch žalobce ve zbytku sporu u Okresního soudu.

Oba žalovaní nevidí žádnou souvislost svého jednání s ochranou osobnosti. Druhý žalovaný se necítí být ani pasivně legitimován, protože jednal jménem druhého žalovaného jako jednatel. Co se týče tvrzené diskriminace, první žalovaný se jí nedopustil, odměna J. D. a žalobce souvisí výhradně s množstvím a kvalitou odvedené práce. Konečně, pokud má být v důkazech užito nahrávky rozhovoru, považují žalovaní tento důkaz, získaný bez jejich vědomí, za protiprávní.

Vzhledem k docela obsáhlému tvrzení žaloby se soud při **dokazování** zaměřil zejména na otázku, zda se někdo ze žalovaných dopustil jakéhokoli jednání, které by mohlo mít rysy diskriminace, a to mimo rámec pracovněprávního vztahu, ke kterému není tento soud věcně příslušný, případně jiného zásahu do práv na ochranu osobnosti.

Z pracovní smlouvy z 15.11.2010 bylo zjištěno, že žalobce byl v té době zaměstnancem prvního žalovaného. Výše mzdy byla určena samostatným mzdovým výměrem ve výši 5000,- Kč. Oba doklady podepsal druhý žalovaný, zjevně jako jednatel společnosti.

Další smlouva z 1.11.2010 mezi stejnými účastníky, která byla předložena soudu, nebyla zaměstnancem podepsána a ke které je mzdový výměr 4.000,- Kč. Podle žalobce tato první smlouva měla nižší mzdový výměr, než bylo dohodnuto a proto došlo k uzavření druhé verze smlouvy ze dne 15.11.2010 s tím, že v článku 1. zůstal nerealizovatelný nástup do práce 1.11.2010. Tomuto vysvětlení soud uvěřil, s tím, že žalovaní toto nijak nevyvraceli.

Žalovaní tvrdili, že existovala ještě třetí smlouva, a že je možné, že došlo k záměně prvních stran smlouvy, ale soud to nepovažuje za prokázané a navíc to nemá s ohledem na právní posouzení věci žádný význam.

Tvrzení žalobce, že začal pracovat již předtím na základě ústní dohody a že jednání začalo již v září, kdy telefonoval s panem Z., zůstalo rovněž neprokázáno, nicméně

mu lze uvěřit na základě dopisů z 3.6.2010 a 22.7.2010, kdy se žalobce zjevně ucházel o práci u prvního žalovaného. Pro věc to opět nemá význam.

Neprokázáno – a opět nepodstatné – je to, že druhý žalovaný nejprve nabídl žalobci asi 3.500,- Kč.

Z listiny o převzatých odečtech vodoměrů je zřejmé, že žalobce vykonával práci již 1.11.2010.

Z listiny z 10.8.2010 je zřejmé, že průměrný výdělek žalobce u předchozí Vodohospodářské společnosti Benešov byl 7.605,- Kč.

Z dokladů na č.l. 47, 48 a 49 jsou zřejmé náklady žalobce, zahrnující právní zastoupení a zřejmě práci při odpočtu vodoměrů, pro projednávanou věc to nemá žádný význam.

Z článku v časopise Ruch nebylo zjištěno nic, co by mělo jakoukoli souvislost s věcí. Žalobce poukazoval na to, že ve vyjádření starosty je zmíněno, že největší úspora by měla být na mzdových nákladech technických pracovníků.

Soud nevidí v tomto tvrzení žádnou souvislost s projednávanou věcí., Souvislost není ani s tím, jaký plat má druhý žalovaný, navíc to ve věci nebylo nijak prokázáno.

Z obsahu spisu Okresního soudu Praha-západ sp.zn. 16 C 78/2011 bylo zjištěno, že stejný žalobce proti stejným žalovaným podal 10. 6. 2011 žalobu o zaplacení dluhu a odstupného v souvislosti s nezaplacenou prací. V uvedené věci potom vzal žalobce žalobu zpět, v důsledku toho soud usnesením č.j. 16 C 78/2011-57 řízení zastavil a zbytek návrhu, týkající se omluvy, vyloučil k samostatnému projednání ke zdejšímu soudu. Poté bylo ještě podáno odvolání, které bylo odmítnuto jako pozdě podané, což bylo potvrzeno Krajským soudem v Praze pod č.j. 23 Co 9/2013-75, tím věc pravomocně skončila, a to 23.1.2013.

Soud vzal za prokázané, že žalobce pracoval u předchozí společnosti s platem 7605,- Kč, po jejím zániku či reorganizaci se hlásil o místo u společnosti nové, která s ním o platu vyjednávala a nakonec se dohodli na 5.000,- Kč.

Podstatné je, že ze žádného důkazu nebylo zjištěno nic, co by šlo kvalifikovat jako diskriminaci, urážku nebo jiný zásah do práv na ochranu osobnosti.

Konečně bylo zjištěno, že majetkové nároky žalobce na mzdu a odstupné byly projednávány před Okresním soudem Praha Západ, ale tam vzal žalobce žalobu zpět.

Podle § 11 o.z. má fyzická osoba právo na ochranu osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti, lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy.

Ve smyslu § 11 o.z. je dotčeným právem především **právo čest a lidskou důstojnost**, které jsou kromě citovaného ustanovení dále rozvedeno v **Listině Práv** č. 23/1991 Sb., čl. 10 a dále v **Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod** č. 209/1992 Sb., čl. 8 .

Podle § 13 o.z. odst. 1) má fyzická osoba právo zejména se domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění.

Podle § 13 o.z. odst. 2) platí, že pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odstavce 1, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích.

Podle odst. 3) platí, že výši náhrady podle odstavce 2 určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práva došlo.

Soud prováděl dokazování jen za tím účelem, aby zjistil, **zda nějaké jednání žalovaných nemělo charakter zjevné diskriminace, šikany nebo urážky; nic takového ovšem nebylo zjištěno** a vlastně nebylo žalobcem ani tvrzeno.

Žalobce se omezil na to, že jeho plat je nižší, než byl původně, a že první žalovaný nabízel plat ještě nižší, než byl nakonec smluven. Těmito otázkami se ovšem tento soud zabývat nemůže. **Nárok na mzdu, její výši, odstupné a další pracovněprávní vztahy nejsou součástí práv na ochranu osobnosti ve smyslu ust. § 11 o.z. a tomu odpovídajících článků Listiny práv.** Případné nároky tohoto druhu, stejně jako případnou diskriminaci v pracovněprávním procesu lze projednat jedině v rámci pracovněprávních sporů, ke kterým není tento soud věcně příslušný.

Stejně tak není žádná povinnost uzavírat pracovní smlouvy se stejnou mzdou, jakou dostával žalobce u předchozí společnosti. Výše odměny se řídí pracovněprávními předpisy, případně cenou na trhu práce. Z hlediska ochrany osobnosti je proto úplně nepodstatné, jakou odměnu žalovaný žalobci nabízel, jak dlouho jednání o práci probíhalo, a jakou odměnu dostávají jiní pracovníci.

Pro úplnost lze dodat, že žalobce podobnou žalobu k Okresnímu soudu skutečně podal, nicméně potom ji z nejasných důvodů vzal zpět. Žaloba o ochranu osobnosti nemůže suplovat případný procesní neúspěch v jiných soudních sporech, které se ochrany osobnosti netýkají; a není to ani opravný prostředek proti rozhodnutím jiných orgánů.

Soudy proto nezbylo než žalobu z těchto důvodů zamítnout.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1) o.s.ř., protože strana žalovaných měla úplný úspěch ve věci. Výše nákladů sestávala z nákladů na právní zastoupení advokátem. Na náklady řízení se vztahuje úprava dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., kdy dle § 9, odst. 3 písm b. je odměna za jeden úkon 3100,- Kč celkem čtyřikrát, k čtyřikrát paušální náhrada nákladů, a dále DPH 21%, celkem tedy 16.456,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze 20.10.2014

JUDr. Vojtěch Cepl, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Lud'ka Kotlantová